

רע"פ 2770/16 - רסלאן מוחלס נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2770/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט ח' מלצר
רסלאן מוחלס

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה (כב' השופטת ר' בש) ב-עפ"ת
16-01-3651, מתאריך 18.02.2016.

בשם המבקש: עו"ד יאיר סטולר

בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ר' בש) ב-עפ"ת 16-01-3651, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת ר' פרסון) ב-תת"ע 14-02-3245.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.

2. בתאריך 19.06.2015 בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64(א)(3), וסעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961, ותקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
3. מעובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקש, עולה כי בתאריך 02.01.2014, סמוך לשעה 23:30, המבקש נהג ברח' שער פלמר לכיוון רח' העצמאות בחיפה בהיותו שיכור, כך שבבדיקת נשיפה, אשר נערכה לו נמצא בגופו אלכוהול בריכוז של 540 מיקרוגרם בליטר אויר נשוף. המבקש נהג כאשר עימו ברכב ארבעה נוסעים נוספים.
4. בתאריך 22.11.2015, בית משפט השלום הנכבד גזר את דינו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש את העבירה בה הורשע, קנס בסך 1000 ש"ח, 25 חודשי פסילה בפועל (בניכוי חודש פסילה מנהלית), ו-4 חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים.
5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית משפט השלום הנכבד. במסגרת ערעורו המבקש טען כי בית משפט השלום הנכבד שגה בהכרעתו לפיה עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר, וכן לא התייחס לסתירות מהותיות שעולות, לגישתו, מחומר הראיות. לפיכך - המבקש ביקש לזכותו מעבירה של נהיגה בשכרות ולחילופין להקל בעונשו.
6. בתאריך 18.02.2016 - בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש על שני חלקיו, בקובעו כי בית משפט השלום הנכבד ניתח בהכרעת הדין בצורה מספקת את מארג הראיות שהובא לפניו, הן במישור העובדתי והן במישור המשפטי (תוך בחינת גרסתו של המבקש) ובדין הרשיע את המבקש בעבירה של נהיגה בשכרות. בנוסף בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי במקרה דנן לא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה לקולא מתקופת הפסילה המינימאלית של 24 חודשים שנקבעה על-ידי המחוקק, וכי בית משפט השלום הנכבד נתן במסגרת גזר הדין את המשקל הראוי לנסיבותיו האישיות של המבקש, בשים לב לכך שהשית עליו עונש פסילה העולה רק בחודש ימים - על עונש הפסילה המינימאלי.
7. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד הנ"ל הוגשה בקשת רשות הערעור שבפני.

נימוקי הבקשה למתן רשות ערעור ותגובת המשיבה

8. במסגרת בקשתו למתן רשות ערעור טען המבקש כי בית משפט השלום הנכבד שגה עת הרשיעו בעבירה של נהיגה בשכרות. לטענת המבקש, מחדליו של סנגורו הקודם בבית משפט השלום, אשר לא העלה "טענות מרכזיות ומשמעותיות", לשיטתו, הן בשלב שמיעת הראיות, והן בשלב הסיכומים עולים כדי "כשל בייצוג", שהובילו להרשעתו של המבקש וגרמו לו עיוות דין. בתוך כך, המבקש טען, בין היתר, כי הוא ביצע את בדיקת הינשוף בשעה 23:58, בעוד שמדו"ח הפעולה עולה כי רק בשעה 23:59 הוסברה למבקש מהות הבדיקה. עוד נטען, כי קיימות סתירות בין גרסאות

השוטרים, בשאלה מי השגיח על המבקש ובאיזו שעה.

9. בתגובתה המשיבה טענה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה, אשר הותוו לצורך מתן רשות ערעור, בשים לב לכך שטענותיו של המבקש כבר הועלו ונדונו בשתי ערכאות, וכי ערכאת הערעור איננה מתערבת בקביעות עובדה, שנקבעו על-ידי הערכאה המבררת. עוד נטען כי המבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו להראות כי נפל פגם בייצוג, העולה כדי "כשל בייצוג".

דין והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה לבקשה הנני סבור כי דין הבקשה - להידחות. אביא את נימוקי למסקנתי זו מיד בסמוך.

11. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.07.2013); רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)).

12. לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני, על נספחיה ואת תגובת המשיבה, סבורני כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי". הבקשה לא חורגת מנסיבות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק מיוחדים התומכים במתן רשות ערעור בענייניו.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

13. אף לגופו של עניין - עיקר טענותיו של המבקש מתמקדות בתקיפת ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, על יסוד התרשמותה מראיות ומעדויות שהונחו ונשמעו בפניה. בית המשפט המחוזי הנכבד בחן, אף הוא, את טענותיו של המבקש - ולא מצא מקום לשנות מקביעותיה של הערכאה הדיונית, והוסיף וקבע כדלקמן:

"דין הערעור בתיק זה, על שני חלקיו, להידחות, זאת כפי שיפורט ויובהר להלן. ודוק, בימ"ש קמא ניתח בהכרעת דין את מארג הראיות שהובא בפניו, הן במישור העובדתי והן במישור המשפטי, תוך בחינת טענות וגרסת המערער, כל זאת באופן המצדיק את הקביעה כי עלה בידי המשיבה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצע עבירה של נהיגה בשכרות. עוד יצוין כבר עתה כי עונש הפסילה בפועל לתקופה של 25 חודש, שהושת על המערער בגזר הדין, אינו חמור, בנסיבות העניין, כלל ועיקר ואין מקום להקל ברכיב ענישה זה" (שם, בפסקה 18).

14. בהינתן האמור לעיל - לא מצאתי מקום להתערבות בית משפט זה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, שכן המדובר בטענות המופנות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית המשפט לתעבורה, וכפי שצינתי ב-

עמוד 3

רע"פ 8826/15 שליימוביץ' נ' מדינת ישראל (27.1.2016): "לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים כגון דא, שכן הערכאה הדיונית היא זו שמתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, וביכולתה לתור נאמנה אחר אותות האמת" (ראו גם: רע"פ 4150/15 בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.2015); רע"פ 4844/15 גלבע נ' מדינת ישראל (16.7.2015); רע"פ 3319/15 שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה, ירושלים (20.7.2015)).

דברים אלו יפים מקל וחומר, כאשר מדובר בהשגות על קביעות עובדתיות שהמבקש חפץ להעמידן לשבט הביקורת ב"גלגול שלישי".

15. זאת ועוד – אחרת: סבורני כי אין כל ממש בטענתו של המבקש בדבר כשל בייצוג. בהקשר זה אפנה ל-ע"פ 10153/07 קייסי נ' מדינת ישראל (30.07.2012), שם נפסק כדלקמן:

"הלכה פסוקה היא כי על הטוען טענת כשל בייצוג בהליך ערעור פלילי להוכיח קיומו של עיוות דין ואין די בהעלאת טענות בעלמא. המבחן לקיומו של עיוות דין בהקשר זה נקבע כמבחן סיבת-תוצאתי לפיו יש להראות כי אלמלא הייצוג הכושל אפשר שתוצאת ההליך היתה משתנה [...] זהו מבחן אובייקטיבי במסגרתו נבחן "האם קיים חשש סביר כי הפגיעה בזכויות הנאשם השפיעה על שיקול הדעת השיפוטי כך שגדלה הסבירות להרשאת שווא" (שם, בפסקה 22).

16. בענייננו – המבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו להראות כי אלמלא הייצוג הכושל, לשיטתו, אפשר שתוצאת ההליך היתה משתנה. בהקשר זה יש לציין כי סנגורו הקודם של המבקש, שייצג אותו בהליך שנוהל בפני בית משפט השלום הנכבד, פירט במכתביו מתאריכים 09.03.2016, ו- 24.03.2016, מהן הסיבות ומהו שיקול הדעת שהנחו אותו בבחירת טיעונו שם. בתוך כך הוסבר כי במהלך ניהול התיק היה נהיר לסנגור כי התשתית הראייתית הקיימת כנגד המבקש היא מוצקה, ולכן הוא סבר כי רצוי לסיים את התיק בהסדר טיעון שהוצע למבקש, אשר טמן בחובו שינוי סעיף ההרשעה – להוראת חיקוק מקלה יותר (שלא קבועה לצידה פסילת מינימום), ועונש שיכלול פסילת רישיון לתקופה של 11 חודשים, הנופלת מפסילת המינימום הקבועה בצד עבירת הנהיגה בשכרות. לדברי הסניגור – המבקש סירב להסדר טיעון שכזה, ובחר להמשיך בניהול המשפט, אשר בסופו הוא הורשע בעבירת הנהיגה בשכרות. בנסיבות אלה, כך טען מי שהיה סנגורו של המבקש – אין למבקש אלו להלין על עצמו, ובתנאים אלה אכן לא נפל פה כשל בייצוג, אפילו ניתן היה לנהל מעט אחרת את הגנת המבקש בסוגיה מסוימת ואף בכך אינני קובע מסמרות.

17. נוכח כל האמור לעיל – המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך – בקשת רשות הערעור נדחית.

ייתנה היום, י"ט באלול התשע"ו (22.9.2016).

שׁוֹפֵט